

Ammeskeptiker

Jeg må nok karakteriseres som "ammeskeptiker" lige fra min tidlige graviditet. Jeg havde hørt rigtig mange historier om at amning ikke altid forløb glat, om børn der skreg af sult i dage og uger efter fødslen, fordi amningen ikke fungerede, men fortsatte trods alt. Jeg spurgte de jordemødre, jeg kom i kontakt med til svangreundersøgelserne om holdningen til sutteflasker på barselsafdelingen. Svarene (hvis man kan kalde dem det) var et chokeret udtryk og et nedlandende spørgsmål a la "Jamen, lille ven – hvorfor tror du ikke, at du kan amme?". Jeg prøvede at fortælle om mine oplevelser med veninders sultne og grædende børn og at jeg synes det ville være et overgreb at lade mit barn græde af sult i flere dage før mælken "løb til". Jordemødrenes svar var, at børn jo ikke kun græder af sult. Jeg oplevede ikke at blive taget alvorligt, jeg fik stukket de samme ammepecer i hovedet hver gang jeg åbnede munden og jeg følte mig talt ned til. Det gjorde mig ikke mindre skeptisk.

Ophold på en "spædbarnsvenlig" afdeling

Jeg fødte en sund og rask og stor pige i februar 2003. Fødslen var barsk. Ida blev taget med sugekop p.g.a. påvirket hjertelyd, hun havde slugt grønt fostervand og de første par dage var hun på panodil pga ondt i hovedet, hun var forkvalmet af at have slugt fostervand og hun ville ikke sutte hos mig.

Personalet på barselsgangen på Rigshospitalet (det slår sig op på at være "spædbarnsvenligt") viste sig ikke det første 1½ døgn. Jeg fik en seng på en 4-sengsstue og besked på ikke at bruge klokken – "for det har vi ikke tid til". O.k. der lå jeg. Jeg blev ikke instrueret i at lægge Ida til brystet før efter et par dage, hvor hun også fik modermælkerstatning på kop. Amningen kom så småt i gang. Men det var en kamp. Hun ville ikke sutte, hun skulle tvinges og skreg til slut hver gang hun kom hen til mig. Personalet havde alle sammen forskellige holdninger og råd til, hvad jeg skulle gøre f.eks. mht ammebrikker – i den ene vagt var det løsningen på alle problemer, efter vagskrifte blev jeg skældt ud for at bruge dem. På intet tidspunkt følte jeg, at personalet løftede øjenene fra mine bryster og så på hele mig som menneske og mor.

Jeg følte mig utrolig ydmyget og dårligt behandlet. Og oplevelsen gjorde bestemt ikke mit ønske om at amme større. Jeg var så træt, så træt (havde sovet max 8 timer i alt de 5 dage jeg var på Rigshospitalet).

Flasken løser alle problemer

Da vi kom hjem fik Ida sin vilje og sin sutteflaske. Og væk var det skrigende, urolige barn. Siden har vi haft det roligste, sødeste, mildeste og mest harmoniske barn i verden (når jeg selv skal sige det!). Der bliver jo ikke rådgivet om flaskeernæring på det "spædbarnsvenlige" hospital, og vi var novicer, hvad babyer angik. Vi havde købt et par brikker med færdigblandet modermælkerstatning, men på dem stod der ikke, hvor meget Ida skulle have. Så jeg måtte have fat i sundhedsplejersken. Og der fik jeg min første (og eneste) gode

oplevelse som flaskemor. Det første spørgsmål min sundhedsplejerske stillede var: "Hvordan har du det?". Jeg havde det fint med beslutningen om at give flaske – og det kunne jeg sige til hende uden at ryste på stemmen. Og så tog vi den derfra – de praktiske oplysninger om, hvad Idas døgnbehov for modermælkserstatning var og at en god mor ikke sidder i brysterne, men i hjertet. Ingen moralsk fordømmelse, ingen forsøg på at overtale mig til at amme alligevel. Kun opbakning og de nødvendige praktiske informationer.

Et dejligt flaskebarn

Jeg har aldrig fortrudt, at vi jeg valgte at give flaske. Ida har fået et meget tæt forhold til sin far, som har kunnet passe hende alene i flere timer lige fra fødslen. Hun har hverken været mere eller mindre syg end andre børn, sagde sit første ord da hun var 10 måneder, har været hurtig til alt intellektuelt (tale, farver, at huske ting, rollelege etc.), kunne læse bogstaver før hun var 2 år og nu da hun er 3 år kan hun alle bogstaver og tallene fra 1-9, hun kan skrive sit eget navn osv. Jeg nægter at tro, at hun har taget skade af at få flaske. Hun har til gengæld haft forældre, der havde overskud til andet end at give mad og frisk ble.

Reaktioner fra omgivelserne

Min mødregruppe har været rigtig god. Der var flere, der oplevede problemer med amningen og måtte supplere med flaske, så jeg oplevede ikke, at jeg faldt uden for. Til gengæld har jeg i andre sammenhænge følt mig som en paria (efterfødselsgymnastik, lægeundersøgelser mv). Jeg har følt, at jeg blev set ned på, at der var noget i vejen med mig, at jeg var en social taber, følelseskold, dum, osv. Og det er måske det, der pisser mig allermost af (undskyld mit sprog!) - at mit værd som mor aldrig kommer op på niveau med en ammende mors. Lige meget hvad jeg gør, hvor sød, sund og veltilpasset min datter er vil der altid være en moralsk fordømmelse af mig ("hvorfør ville hun ikke amme????"). Jeg oplever større moralsk fordømmelse end rygende mødre - og de gør beviseligt noget dårligt mod deres børn. Det har jeg det rigtig svært med. For jeg mener, at jeg har gjort det bedste for mit barn."